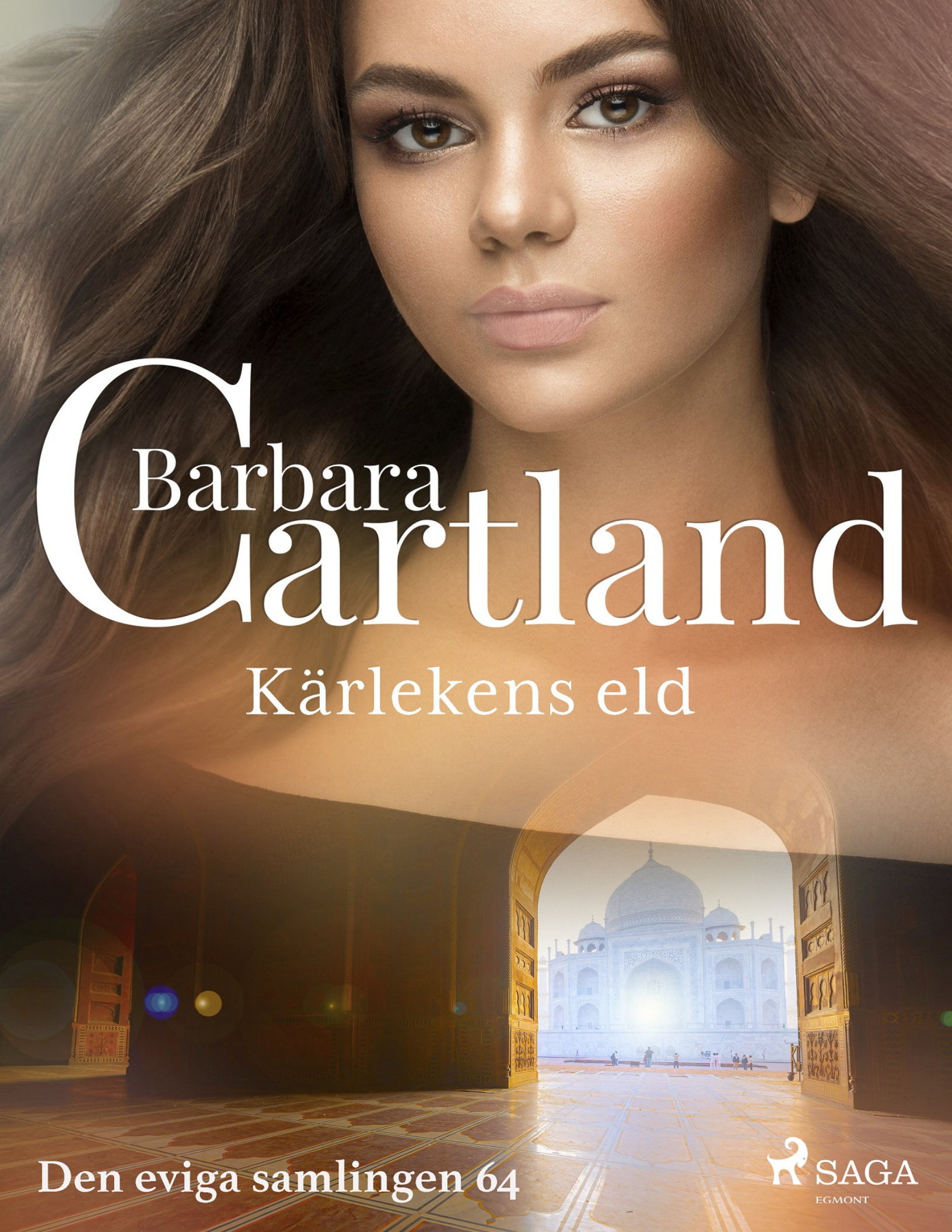

Barbara Cartland

Kärlekens eld

Den eviga samlingen 64

 SAGA
EGMONT

Barbara
Cartland

Kärlekens eld

Den eviga samlingen 64

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

KÄRLEKENS ELD

SAGA EGMONT

Kärlekens eld
är översatt från engelska av Rolf Ahlgren efter
Flowers for the god of love
Cover: Carina Krusaa, Farmhouse Design

Copyright © 1978, 2016 Cartland Promotions och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711658109

Omslagsfoto: Shutterstock

Omslags layout: Grafiskstue.dk

1. e-bok version, 2016

Format: EPUB 3.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kapitel 1

1900

Droskan körde upp utanför India Office, och en man med solbränt ansikte steg ur och betalade kusken.”

Medan han var på väg uppför trappan såg han att dörren stod öppen, och en ung man, som såg ut som prototypen för en blivande diplomat, skyndade emot honom med utsträckta händer.

Välkommen hem, major Daviot! sade han. Chefen väntar på er ... otåligt, kanske jag får tillägga!

Han log medan han talade, och det gick inte att missta sig på den beundrande blicken i hans ögon.

– Det känns mycket trevligt att vara tillbaka, svarade Rex Daviot.

De fortsatte in genom de breda korridorerna, som var prydda med porträtt av generalguvernörer och statyer av olika slag.

India Office var inte särskilt hemtrevligt inrett. Det var ett gammalt, ståtligt och dystert hus. Livet där förflöt i en långsam, despotisk takt.

Med sitt väldiga bibliotek och sin enorma samlade erfarenhet visate det mer om Indien än någon annan regeringsbyggnad hade känt till om andra länder.

- Hur såg det ut i Indien när ni gav er därifrån? frågade den unge mannen.

- Det var mycket varmt där! svarade Rex Daviot med ett leende som hindrade hans ord från att verka sarkastiska.

- Alla här sjuder av nyfikenhet när det gäller era senaste bedrifter.

- Det hoppas jag verkligen inte!

- Ni måste förstå, major, att det är omöjligt att hindra folk från att spekulera, även om de inte har mycket att bygga sina spekulationer på. Jag försäkrar er att vi gjort vårt bästa för att hålla allting hemligt.

- Jag hoppas det, sade Rex Daviot torrt.

Han visste mycket väl att hemligheter hade en förunderlig förmåga att läcka ut på de mest oväntade ställen och att basarerna i Indien vanligen kände till vad som hände långt innan överbefälhavaren själv hade den bittersta aning om det.

De kom fram till ett par enorma mahognydörrar, och den unge mannen öppnade dem och sade med ett nästan triumfatoriskt tonfall:

- Major Rex Daviot, sir!

Längst in i ett mycket stort rum satt en man vid sitt skrivbord.

Han reste sig med ett älskvärt uttryck i ansiktet, och när Rex Daviot trädde in i rummet gick han fram för att hälsa på honom.

De möttes mitt i rummet, och sir Terence O'Kerry, chef för India Office, fattade den yngre mannens hand och sade:

- Gud vare tack och lov att du kommit hem ordentligt! Jag var faktiskt rädd för att någonting skulle komma i vägen.

Rex Daviot skrattade.

- Vad du egentligen vill säga är att du är förvånad över att jag inte mördats eller att min maskering avslöjats.

- Just precis! instämde sir Terence.

- Jag medger att det förekom en del obehagliga incidenter, sade Rex Daviot, men här är jag i alla fall, frisk och kry. Du fick min rapport?

- Ja, jag fann den otrolig och så spännande att jag tyckte jag satt och läste något slags äventyrshistoria som jag brukade njuta av som barn.

- Det gläder mig att du gillade den, sade Rex Daviot med en glimt i ögat.

Han hade mörka ögon av en färg som han hade funnit ytterst användbar när, ett par ögon av annan kulör lätt kunde ha förrått honom.

- Jag har en hel del att tala med dig om, sade sir Terence. Sätt dig, Rex, och låt mig börja från början.

Rex Daviot såg en smula förvånad ut, men han åtlydde uppmaningen och slog sig ner i en av de stora skinnfåtöljer som flankerade den öppna spisen.

Sir Terence satte sig i en stol mittemot honom och sade i allvarlig ton:

- Jag behöver inte tala om för dig hur tacksamma vi är, och att jag är säker på att dina förehavanden under det här senaste uppdraget kommer att få vittgående återverkningar.

- Jag hoppas att du varit försiktig och bara diskuterat saken med så få personer som möjligt, sade Rex Daviot. Jag tänker vända tillbaka, och till och med sanden i Indien har öron.

- Du har redan utfört så många bedrifter att du inte kan förvänta dig att folk ska betrakta dig som annat än en hjälte.

- Det hoppas jag verkligen att de inte gör!
- All right, men drottningen är till exempel entusiastisk över vad du åstadkommit.

- Det är mycket vänligt av hennes majestät, men uppriktigt sagt så vill jag återvända så snart som möjligt och fortsätta med mitt arbete. Där återstår fortfarande en hel del att göra.

- Ingen vet det bättre än jag, svarade sir Terence, men vi har för ögonblicket andra planer för din räkning.

En plötslig rynka visade sig på Rex Daviots solbrända panna, och för ett ögonblick tycktes hans ögon få en stålgrå glans.

- Andra planer? upprepade han.
- Ja, det var just det som jag ville prata med dig om.
- Jag hör på, men jag hoppas att de inte kommer att hindra mig från att återvända till den nordvästliga gränsen.
- Det kommer de inte att göra, men du kommer kanske att återvända dit i en annan kapacitet.

- Vad menar du med det?
- Drottningen önskar utnämna dig till viceguvernör över de nordvästliga provinserna.

Sir Terence talade lågmält, men effekten av hans ord på mannen som satt mittemot honom blev nästan densamma som om en bomb hade exploderat mitt framför hans fötter.

- Viceguvernör? upprepade han med ett skeptiskt uttryck i ansiktet.

- Hennes majestät anser att det här är det rätta tillfället, och jag instämmer med henne på den punkten.

- Varför? Varför?
- Eftersom du vet likaväl som jag att du inte kan fortsätta i all evighet med att riskera livet utan att till slut råka illa ut. Din framgång har varit fantastisk hittills, men ...

- Jag trodde nog, avbröt honom Rex Daviot, att just det utgjorde en mycket god anledning för mig för att fortsätta med det jag håller på med nu.

- Jag kanske bör nämna för dig, insköt sir Terence, att denna utnämning har vicekonungens gillande.

- Jag skulle ha trott att han, av alla människor, skulle motsätta sig en förändring av den enkla orsaken att jag gör saker och ting mycket lättare för hans administration än de annars skulle vara.

- Det är han medveten om, men nu är det så att platsen som viceguvernör råkat bli vakant på grund av tragiska omständigheter.

Rex Daviot teg.

Han visste vilka dessa tragiska omständigheter var, och han insåg också att han inte kunde ha fått en större komplimang än erbjudandet om denna befattning.

På samma gång gjorde någonting inom honom uppror mot formaliteterna, protokollet och kanske också den auktoritet som en sådan post skulle medföra.

Ingen visste bättre än han själv hur viktigt det var att ha den rätta typen av man i guvernörspalatset vid en tidpunkt när oron tilltog vid Indiens gränser och stammarna ständigt - och ibland mycket framgångsrikt - uppmuntrades av ryssarna.

Även om han under hemresan hade funderat över vem som skulle komma att bli utnämnd till styresman över de nordvästliga proyinserna hade han inte för ett ögonblick tänkt sig att han själv skulle komma ifråga.

Medan han fortsatte att titta på sir Terence:

- Jag borde givetvis tillägga att om du accepterar utnämningen så tänker hennes majestät utnämna dig till pär.

- Pär? Men i herrans namn ... varför det?
- Av flera olika orsaker, svarade sir Terence med ett leende på läpparna. Men framför allt därför att du under andra omständigheter skulle ha fått motta en hög militär orden för dina senaste bedrifter. Det skulle dock bara rikta uppmärksamheten på dig, vilket jag vet är det sista du skulle önska.

Han gjorde en liten paus och tillade:

- Det är vanligt att en viceguvernör blir adlad, och som du vet har de senaste sex blivit antingen knights eller baronets.
- Men varför just pär? frågade Rex Daviot.
- Hennes majestät ville visa sin uppskattning, och ingen av oss kunde tänka sig ett bättre sätt än just det.
- Du gör mig generad!
- Det är inte ofta jag säger sådana här saker till en person i det här rummet, fortsatte sir Terence, men du har inte bara utfört ett utomordentligt arbete, du har också räddat livet på hundratal, om inte tusentals, människor som annars skulle ha blivit utsatta för bakhåll och blivit hänsynslöst dödade på ett sätt som man knappast vågar tänka på.

Både sir Terence och Rex Daviot visste att stammarna vid den nordvästra gränsen inte lät sina offer dö en snabb död.

Den tortyr och de stympningar som de utsatte sina fångar för kunde få den djärvaste soldat att kräkas när han fick se deras kroppar.

Som om Rex Daviot fann det lättare att tänka i stående ställning reste han sig upp från stolen och gick fram till fönstret.

Han ställde sig att titta ut, men han märkte inte de gråa taken, träden i St. James's Park eller den livliga trafiken.

I stället såg han framför sig dystra, kala klippor, bakom vilka det kunde dölja sig en stammedlem med ett skjutvapen eller – precis lika farligt – en skarp kniv som kunde stötas in i en mans kropp utan en sekunds varning.

Den nordvästra gränsen var en av de mest legendariska platserna på jorden. Inget jämförbart område hade bevittnat så mycket av blodsutgjutelse, intriger, hjältemod, grymhet, tålamod eller offervilja.

Det rådde en stunds tystnad innan han sade högt:

– Vill du framföra min djupaste vördnad och tacksamhet till hennes majestät och meddela henne att jag, trots att jag djupt uppskattar den ära som hon önskar förläna mig, tyvärr måste tacka nej.

– Tacka nej? upprepade sir Terence. Kan du ange ett skäl för det?

– För dina öron är det mycket enkelt, svarade Rex Daviot. Jag har helt enkelt inte råd!

Återigen uppstod en stunds tystnad, för de visste båda att de viktiga posterna i Indien – från vicekonungens och nedåt – innebar en oerhörd påfrestning för vederbörandes ekonomi.

Posten som vicekonung kostade innehavaren så mycket pengar att ingen kunde acceptera den som inte ägde en stor, privat förmögenhet.

Detsamma gällde de andra höga befattningarna i landet, till exempel guvernörerna i Madras och Bombay, viceguvernören i de nordvästliga provinserna och regenten över Punjab.

Residenten i Hyderabad stod på en något lägre skala, men även han var tvungen att med egna medel bidra till den officiella lönen med egna medel, eftersom den

ingalunda räckte till för all representation och den ståt som han måste kosta på sig.

- Det är faktiskt så, sade Rex Daviot, att jag har mycket stora utgifter för min familj, och detta har gjort att jag måste dra över mitt bankkonto till yttersta gränsen. Så därför måste jag nog förbli det jag är.

Det låg inget beklagande i hans röst, och sir Terence förstod att Rex Daviot med sin skarpa, briljanta hjärna hade hunnit bedöma hela situationen under de få minuter som han hade stått och sett ut genom fönstret.

Efter att ha fattat sitt beslut hade han avfärdat det utan någon som helst tvekan.

- Jag hade en känsla av att det var just så du skulle svara, sade han efter ett ögonblick.

Rex Daviot vände sig om med ett leende på läpparna.

- Du har känt mig sen ungefär tio år tillbaka, sade han, så du vet lika mycket som jag själv om mina privata affärer.

De hänsyftade båda till det faktum att Rex Daviots far - innan han under en jakt hade fallit från hästryggen och därigenom blivit halvt invalidiserad - praktiskt taget hade gjort slut på familjens förmögenhet.

- Därmed hade hans ende son och arvinge hamnat i en situation där han helt och hållet var hänvisad till sina egna resurser.

Sir Harold Daviot hade fötts i fel århundrade. Han borde ha levt under den georgianska eran där en sprätt förväntades vara vräkig och extravagant.

Sir Harolds sätt att leva under drottning Victorias regering stämplade honom som excentrisk och kom de mera respektabla medlemmarna av societeten att stänga sina dörrar för honom.

Rex Daviot själv var en sentida avbild av sin farfars farfar, en strålande och utomordentlig soldat som hade varit general vid de Bengaliska lansiärerna på Clives tid.

När sir Harold hade fallit av hästen och tvingats tillbringa sin tid i rullstol hade hans son helt lugnt påtagit sig att betala av hans skulder och rusta upp familjens egendom i Northumberland som hade blivit svårt försummad.

Han upptäckte också att han mer eller mindre måste försörja ett antal damer som hans far hade skänkt sin gunst – för att sedan överge dem så fort han tröttnade på dem. De hade barn med honom och var ständigt utan pengar.

Detta var illa nog, men utgifterna för läkarvård och medicinersteg ständigt, och eftersom sir Harold satt orörlig i sin rullstol och inte hade någonting att ta sig för började han spela på hästkapplöpningar, något som han definitivt inte hade råd med.

Sir Terence kände till hur Rex Daviot – med gott humör och utan att klaga – hade axlat en börda som skulle ha avskräckt en man med svagare karaktär och mindre känslighet.

Högt sade han:

- Du vet att jag förstår och sympatiserar med dig, och därför har jag ett förslag att göra dig.
- Ett nytt jobb? frågade Rex Daviot.
- Inte precis, svarade sir Terence. Men det har faktiskt samband med det du nyss avvisat.
- På vad sätt då?
- Det är just det jag tänker berätta för dig.

Eftersom Rex Daviot visste vad som väntade honom återvände han från fönstret till stolen som han hade suttit i.

- En cigarrett eller cigarr? frågade sir Terence medan han satte sig.

Rex Daviot skakade på huvudet.

- Nej, tack. Jag har slutat röka för länge sen. Indier är mycket känsliga för lukter, och doften från en dyr havannacigarr hos en bärare eller ricksha-boy skulle definitivt uppfattas som misstänkt.

Sir Terence skrattade.

- Är det dina favoritmaskeringar?

- Nej. Östern är välbekant för sina fakirer, och jag kan inte säga hur många ineffektiva böner och förbannelser jag kan på ett dussintal olika dialekter.

Båda skrattade, och som om skrattet löste upp den spända atmosfären i rummet lutade sig Rex Daviot tillbaka i stolen och sade:

- Berätta för mig om ditt andra förslag.

- Det kom ursprungligen från hennes majestät, svarade sir Terence. Samtidigt som hon är ytterligt angelägen om att få se dig överta den post som hon föreslagit dig har hon bett mig meddela dig att det är synnerligen viktigt att viceguvernören över de nordvästliga provinserna är gift!

Under något ögonblick stirrade Rex Daviot bara förvånat på mannen framför sig. Sedan sade han i bestämd ton:

- I så fall är jag ur räkningen! Jag har ännu inte underkastat mig det heliga äktenskapets bojar, och jag har heller inte för avsikt att göra det.

- Varför inte det? frågade sir Terence.

- Svaret är enkelt. Ingen kvinna skulle finna sig i det liv som jag levt hittills, och jag har heller inte träffat någon som jag skulle vilja dela min framtid med.

- Jag är absolut säker på att det i alla fall funnits många aspiranter, anmärkte sir Terence torrt.

- Inte precis när det gällt äktenskap, svarade Rex Daviot med en krökning på läpparna.

- Det är på tiden att du gifter dig och sätter bo, sade sir Terence. Familjen Daviots baronettitel är gammal, och du måste få en arvinge förr eller senare.

De var båda medvetna om att en av anledningarna till att drottningen inte hade föreslagit att Rex Daviot skulle utnämnas till knight var att hans far, som var den sjätte baroneten, inte hade gjort den lysande insats som man kunde vänta sig av ett gammalt och respekterat namn.

På samma gång var Rex Daviot stolt över sina anor, stolt över det faktum att det - med undantag av hans far - hade funnits medlemmar av släkten Daviot som på ett förtjänstfullt hade tjänat sitt land under de senaste trehundra åren.

- Det är gott om tid för den saken, sade han nu.

- Verkligen? frågade sir Terence. Med tanke på de risker som du utsätter dig för tycker jag det är hög tid för dig att begrunda att din son kommer att bli den tolfte baroneten eller kanske den andre lord Daviot!

- Jag har redan sagt dig att det inte finns någon chans för honom att bli det.

- Det finns alla chanser för det om du bara vill lyssna till vad jag försöker säga dig.

- Jag hör på.

- Jag vet inte om du träffade min bror någon gång?

Rex Daviot skakade på huvudet.

- Han dog för ett år sen. Han var en äventyrare och en man med utomordentlig framsynthet när det gällde att skaffa sig pengar. Han dog faktiskt som en häpnadsväckande förmögen man.

Rex höjde en aning på ögonbrynen men satt annars och lyssnade samtidigt som han undrade vad detta egentligen hade med honom att göra.

- Min bror hade bara ett barn, fortsatte sir Terence. En dotter som bott hos min hustru och mig de senaste arton månaderna. Hon har ärvt en sådan enorm förmögenhet att min hustru, och även jag själv, väntade sig att hon skulle ha gift sig för länge sen.

- Vad beror det på att hon inte gjort det?

Han hade en föraning om vart samtalet skulle leda, och han visste också vad hans svar skulle bli.

- När Quenella flyttade till oss efter sin fars död, fortsatte sir Terence, var hon nitton år gammal. Eftersom hon hade rest oerhört mycket tillsammans med min bror och de ständigt befann sig på resande fot, hade hon aldrig fått tid att njuta av komforten och tryggheten i ett hem eller att skaffa sig vänner som hon hade någonting gemensamt med.

Hans röst blev tankfull när han fortsatte:

- Hon är en egendomlig flicka, ytterst intelligent och beläst. Ändå gör jag inga som helst anspråk på att förstå henne. Kanske beror det på att hon har ryskt blod i sina ådror och vi båda vet att slaver är omöjliga att komma underfund med.

- Ryskt blod!

- Hennes fars farmor var ryska, en prinsessa som blev handlost förälskad i min farfar när han tjänstgjorde som diplomat i St. Petersburg. De fick emellertid vänta i fem år på att gifta sig eftersom min farfar var gift. Hans hustru var obotligt sinnessjuk men levde fortfarande.

Han gjorde ett uppehåll som för att låta Rex Daviot smälta vad han hade sagt innan han fortsatte med ett

leende på läpparna:

- Ryskt, engelskt och ... naturligtvis ... irländskt blod.
Vad kan man egentligen vänta sig av en komplicerad, vacker, mycket gåtfull ung kvinna som i mina ögon verkar lika mystisk som sfinxen men lika förtjusande som Kleopatra måste ha varit vid den åldern. Du målar upp en mycket talande och entusiastisk bild, sade Rex med en glimt i ögonvrån, väl medveten om att sir Terence avsiktligt försökte göra honom förbryllad.

- Min hustru ställde till med bjudningar för Quenellas skull, och det behöver inte sägas att hon gjorde strålande succé! Inbjudningar formligen strömmade in från alla stora värdinnor inom societeten. Själva drottningen komplimenterade Quenella för hennes skönhet när hon presenterades vid hovet!

Han såg direkt på Rex Daviot och tillade sedan med ett helt annat tonfall:

- Så ... för två. månader sen ... inträffade en katastrof!
- Vad hände?

Sir Terence uppfångade ett inslag av nyfikenhet i hans röst.

- Vid en bjudning på slottet Windsor träffade Quenella prins Ferdinand Schertzenberg!

- Den fähunden! utropade Rex Daviot ofrivilligt.
- Just precis! sade sir Terence. Medan jag håller med dig om att han borde utestängas från varenda salong i landet och sparkas ut från varje anständigt hem är han trots allt av betydelse i Europa och en visserligen avlägsen men dock släkting till drottningen.

Vad hände?

Han uppvaktade Quenella på ett ytterst klandervärt sätt. Han är ju när allt kommer omkring gift, och den tiden är

förbi när monarkerna förväntas bete sig överlägset och fräckt, i synnerhet på slottet Windsor!

- Hur var det med den unga flickans egna känslor?

- Hon avskydde honom! svarade sir Terence kort. Hon sa till mig att hon kände stark avsmak så snart han kom i närheten av henne ... precis som hon skulle ha känt sig inför en reptil.

Sir Terence tystnade, men eftersom det ju måste finnas ett slut på historien frågade Rex:

- Vad hände sen?

- Prinsen vägrade att lämna Quenella ifred. Han bombarderade henne med brev, blommor och presenter tills jag förklarade för honom att han inte kunde fortsätta med detta beteende.

Sir Terence suckade och fortsatte: - Det var ingen lätt sak att göra, och prinsen blev aggressiv och brysk som bara tyskar kan bli. Han till och med hotade med att, om jag inte var försiktig, så skulle mitt beteende kunna orsaka en diplomatisk skandal och han skulle kunna se till att jag blev avskedad!

- Herregud! utbrast Rex Daviot och tillade: - Du tog väl honom inte på allvar?

- Jag försäkrar dig att hans kungliga höghet var mycket allvarlig, men jag förklarade för honom att om han fortsatte att bete sig på det sättet så skulle jag informera drottningen om alltsammans.

- Lugnade detta ner honom?

- Han blev fruktansvärt arg, men jag förstod att han precis som alla andra var rädd för hennes majestät och skulle bete sig bättre i fortsättningen.

- Och därmed var alltså hela problemet ur världen?

- Tvärtom, svarade sir Terence. Därmed förpassades bara allt det under jord som hade varit lättare att bevaka och kanske lättare att handskas med när det skedde inför öppen ridå.

Medan han talade blev han övertygad om att Rex Daviot mycket väl skulle förstå det hela, för upprorsandan och intrigerna bland stammarna, som uppmuntrades av ryssarna, underblåstes alltid av hemlighetsmakeri och förtiganden.

- Vad gjorde han då?

- Utan att jag visste om det såg han till att han blev inviterad till en weekendbjudning tillsammans med Quenella. Det var tyvärr en bjudning till vilken varken min fru eller jag själv hade planerat att följa med henne. Värdinnan var en av våra närmaste vänner, och min hustru var bara alltför lycklig över att få överantvarda flickan i hennes beskydd.

Sir Terence gjorde en paus och sedan fortsatte han:

- Hur skulle jag kunna veta att den idioten skulle se till att han blev inbjuden i sista minuten och dra fördel av det faktum att hans värdinna var en godtrogen kvinna och Quenella en oskyldig ung flicka?

Vreden i sir Terences röst var mycket uppenbar när han fortsatte:

- Prinsen trängde sig in i Quenellas sovrum, slet och rev i hennes kläder och försökte våldta henne!

- Jag har aldrig hört talas om någonting så upprörande! utropade Rex. Jag har alltid vetat att han var en knöl av värsta slag men vad du berättat för mig är helt otroligt till och med när det gäller en uppblåst och egoistisk tysk.

- Lyckligtvis var det någon i ett angränsande rum som hörde Quenellas skrik, fortsatte sir Terence, men uppriktigt